

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **E., s.r.o.**, zastoupeného JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou se sídlem Resslerova 9, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2004, čj. 570/512/04/Vy, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 11/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 11/2005 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 8. 2004, čj. 570/512/04/Vy, podle § 59 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 14. 1. 2004, čj. 08/OV/00309/04/Be (dále jen „ČIŽP“). Uvedeným rozhodnutím uložila žalobci podle § 116 odst. 1 písm. b) a § 118 za porušení § 38 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) pokutu ve výši 30 000 Kč. Podle ČIŽP žalobce vypouštěl odpadní vody z čistírny odpadních vod typu MINICLAIR BČ-50 (dále jen „čistírna“) do toku N., č. h. p. 4-10-03-116, nad rámec hodnot povolených v rozhodnutí Okresního úřadu Olomouc, referátu životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op (dále též „rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996“) a v kolaudačním rozhodnutí

vodoprávního úřadu ze dne 24. 6. 1998, čj. ŽP-3072/98-Vod (dále též „kolaudační rozhodnutí“).

V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný neztotožnil s odvolací námitkou žalobce, podle níž rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, na které odkázalo kolaudační rozhodnutí, bylo změněno rozhodnutím téhož úřadu ze dne 14. 3. 1997, čj. ŽP-1272/97-Op (dále též „rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997“), k čemuž ČIŽP nepřihlédla. Jím došlo k navýšení hodnot zbytkového znečištění vypouštěných odpadních vod (emisních limitů) na zhruba dvojnásobnou úroveň oproti původnímu stavu. Protože změnové rozhodnutí nebylo zrušeno, je nadále platné, a proto je třeba obě rozhodnutí spojit v jeden celek a po dobu trvalého provozu přihlédnout právě k provedené změně (navýšení) emisních limitů. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že čistírna byla zřízena na základě rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 20. 12. 1995, čj. ŽP-10175/95-Op. Rozhodnutím téhož úřadu ze dne 24. 1. 1996 byla čistírna uvedena do zkušebního provozu a pouze na dobu zkušebního provozu byly stanoveny limity znečištění. Toto rozhodnutí bylo změněno rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 14. 3. 1997 tak, že byla pouze prodloužena doba zkušebního provozu a zároveň byly navýšeny limitní hodnoty vypouštěných odpadních vod. Kolaudačním rozhodnutím vodoprávního úřadu bylo povoleno užívání čistírny s tím, že pro vypouštění vyčištěných odpadních vod do vodního toku N. během jejího trvalého provozu jsou platné hodnoty stanovené v rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996.

Podle žalovaného jsou po kolaudaci pro další provoz čistírny směrodatné pouze ty hodnoty, které byly stanoveny v kolaudačním rozhodnutí vodoprávního úřadu a rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996. Hodnoty stanovené rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996 ve znění změnového rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 14. 3. 1997 platily toliko po dobu zkušebního provozu, který byl ukončen nabytím právní moci kolaudačního rozhodnutí vodoprávního úřadu. Žalovaný zdůraznil, že z výrokové části kolaudačního rozhodnutí je zřejmé, že po ukončení zkušebního provozu byly kolaudačním rozhodnutím stanoveny nové hodnoty pro trvalý provoz čistírny. Tyto hodnoty přitom byly v kolaudačním rozhodnutí navráceny na úroveň stanovenou v původním a nezměněném rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996.

Žalovaný uzavřel, že kontrolou provedenou dne 19. 6. 2003 ČIŽP zjistila, že dne 13. 3., 14. 5., 15. 8., 15. 11. 2002 a 23. 5. 2003 žalobce vypouštěl odpadní vody do vodního toku N. v rozporu s platným povolením k jejich vypouštění, tj. nad rámec hodnot (emisních limitů) stanovených výše uvedenými rozhodnutími vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996 a 24. 6. 1998. Pokuta byla uložena žalobci za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se dopustil po ukončení zkušebního provozu čistírny, kdy již platily jiné limity, než v době zkušebního provozu. Proto žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 11/2005 - 53, žalobu žalobce zamítl. Jako rozhodné označil posouzení, zda pro žalobce platily hodnoty pro vypouštění vyčištěných odpadních vod z čistírny stanovené v kolaudačním rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 6. 1998, čj. ŽP-3072/98-Vod, s odkazem na rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op, či nikoli. Soud uvedl, že mezi účastníky je nesporné, že v době, kdy platilo kolaudační rozhodnutí, byly dne 13. 3., 14. 5., 15. 8., 15. 11. 2002 a 23. 5. 2003 překročeny emisní limity stanovené v rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996. Žalobní námitku, že toto rozhodnutí vodoprávního úřadu je neplatné pro jeho změnu provedenou rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne

14. 3. 1997, které emisní limity pro vypouštění odpadních vod změnilo, přičemž žalobce těmto limitům při všech kontrolních odběrech vyhověl, soud shledal nedůvodnou. Uvedl, že emisní limity stanovené rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, ve znění změnového rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997 byly stanoveny za účelem zjištění, které z těchto limitů budou pro užívání stavby nejvhodnější. Zjišťování se děje po ukončení zkušebního provozu v rámci jeho vyhodnocování. Vodoprávní úřad v kolaudačním řízení povolil užívání čistírny v trvalém provozu, přičemž současně stanovil, že pro vypouštění vyčištěných odpadních vod z čistírny do toku N. během trvalého provozu jsou platné hodnoty stanovené v prvním z rozhodnutí vodoprávního úřadu vydaných v průběhu zkušebního provozu, tj. rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op. Vodoprávní úřad vyšel z vyhodnocení proběhlého zkušebního provozu. Výsledkem bylo zjištění, že pro trvalý provoz čistírny budou nejvhodnější limity stanovené právě tímto prvním rozhodnutím ze dne 24. 1. 1996. V kolaudačním řízení totiž není správní orgán vázán limity pro vypouštění vyčištěných odpadních vod stanovenými posledním z rozhodnutí ve zkušebním provozu, ale může uvážit, že vhodnější pro trvalé užívání stavby jsou limity stanovené rozhodnutím ve zkušebním provozu časově dřívějším, neboť zkušební provoz slouží právě k jejich výběru. Soud uzavřel, že pokud žalobce překročil limity stanovené v kolaudačním rozhodnutí vodoprávního úřadu ve spojení s rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 24. 1. 1996, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když mu udělily pokutu. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“), že rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op, bylo změněno rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 14. 3. 1997, čj. ŽP-1272/97-Op, co do přípustných limitů jakosti vypouštěných vod. Toto rozhodnutí vodoprávního úřadu bylo platné v době, kdy ČIŽP rozhodovala a těmto limitům zjištěné hodnoty při všech kontrolních odběrech vyhověly. Dovojuje, že ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí, tj. ke dni 24. 6. 1998, platilo rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997. Aniž kolaudační rozhodnutí změnilo nebo zrušilo platné rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997, nebo rozhodlo o maximálních koncentracích vypouštěných vod samo, odkázalo na to, že zůstává v platnosti rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí v té době již platné nebylo, nemohlo podle stěžovatele kolaudační rozhodnutí založit jeho právní účinky. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 11/2005 - 53, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, přičemž označil námitky stěžovatele za liché. Emisní limity stanovené v rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996 byly rozhodnutím téhož úřadu ze dne 14. 3. 1997 změněny (navýšeny) a s těmito změněnými limity není stěžovatelovo sankcionované vypouštění odpadních vod v rozporu. Stěžovatel podle žalovaného opomíná, že emisní limity stanovené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996 a posléze navýšené rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997 platily toliko po dobu zkušebního provozu. Kolaudačním rozhodnutím byly stanoveny pro trvalý provoz čistírny nové emisní limity, přičemž byly navraceny na úroveň stanovenou v původním (nezměněném) povolení vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op. Vzhledem k tomu navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud

podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tento důvod spatřuje ve skutečnosti, že soud nepřihlédl k tomu, že rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, na které odkázalo kolaudační rozhodnutí téhož úřadu, bylo v době, kdy ČIŽP prováděla kontrolu neplatné, neboť bylo změněno pozdějším rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 14. 3. 1997. Stěžovatel při trvalém provozu čistírny sice překračoval limity stanovené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, ale při kontrolách naměřené hodnoty zbytkového znečištění vypouštěných odpadních vod byly v souladu se změnovým rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997, které považuje za rozhodující.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížnostní námitku důvodnou. Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje námitky, které uplatnil nejprve v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP a posléze v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Jak žalovaný, tak i soud prvního stupně se s nimi náležitě vypořádali, přičemž s vyslovenými právními závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí zcela správně uvedl, že emisní limity stanovené rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, ve znění změnového rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997 byly stanoveny za účelem zjištění, které z těchto limitů budou pro užívání stavby nejvhodnější. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obě rozhodnutí byla vydaná v průběhu zkušebního provozu čistírny, přičemž obě stanovila různé hodnoty zbytkového znečištění vypouštěných vyčištěných odpadních vod z čistírny. Jak je výslovně uvedeno v rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 1996, čj. ŽP-92/96-Op, *limity...jsou platné pouze pro zkušební provoz. Základem stanovení ukazatelů pro trvalý provoz budou výsledky dosažené ve zkušebním provozu.* K tomu velmi příhodně konstatoval soud prvního stupně, že v kolaudačním řízení není správní orgán vázán limity pro vypouštění vyčištěných odpadních vod stanovenými posledním z rozhodnutí ve zkušebním provozu, ale může uvážit, že vhodnější pro trvalé užívání stavby jsou limity stanovené rozhodnutím ve zkušebním provozu časově dřívějším, neboť zkušební provoz slouží právě k jejich výběru.

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997, čj. ŽP-1272/97-Op, došlo toliko k prodloužení doby zkušebního provozu a navýšení hodnot vypouštění vyčištěných odpadních vod. Obě rozhodnutí tak upravila režim zkušebního provozu. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 24. 6. 1998, č. j. ŽP -3072/98-Vod, bylo povoleno trvalé užívání čistírny, přičemž vodoprávní úřad stanovil, že *pro vypouštění vyčištěných odpadních vod do toku N. během trvalého provozu, jsou platné hodnoty stanovené v rozhodnutí OkÚ Olomouc, referátu ŽP, čj. ŽP-92/96-Op, ze dne 24. 1. 1996.* Podle Nejvyššího správního soudu je třeba poukázat na tu skutečnost, že rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996 ve znění rozhodnutí 14. 3. 1997 se věnovala toliko a jen zkušebnímu provozu po dobu prozatímního užívání čistírny. Po dobu zkušebního provozu proto stěžovatel byl povinen provozovat čistírnu v souladu s oběma rozhodnutími. Režim zkušebního provozu byl ukončen dnem nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí vodoprávního úřadu. Toto rozhodnutí povoluje trvalý provoz, podmínky v něm uvedené neupravují pravidla pro provoz zkušební, nýbrž pro provoz trvalý. Záleží na úvaze správního orgánu – vodoprávního úřadu - jaké emisní limity zvolí pro trvalý provoz čistírny. Při jejich

stanovení však vychází z výsledků zkušebního provozu, což již naprosto správně uvedl soud prvního stupně. Vodoprávní úřad se v kolaudačním rozhodnutí rozhodl stanovit stejné podmínky, resp. hodnoty vypouštění vyčištěných odpadních vod, jaké byly v prvním rozhodnutí v době zkušebního provozu ze dne 24. 1. 1996. Neučinil proto nic jiného, než zvolil ty hodnoty, které podle jeho úvahy jsou těmi nejvhodnějšími.

Kolaudační rozhodnutí neodkazuje, že po dobu trvalého provozu je platné rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, nýbrž výslovně uvádí, jak je citováno shora, že pro trvalý provoz jsou platné hodnoty stanovené v rozhodnutí, nikoli rozhodnutí jako takové. Vodoprávní úřad totiž v rámci kolaudačního rozhodnutí určil ty emisní limity, které odpovídaly limitům stanovených v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, a proto na hodnoty v něm uvedené odkázal. Rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996 ve spojení s rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997 tvoří pro účely zkušebního provozu jeden celek. Odkazuje-li se na hodnoty uvedené v jednom z nich pro účely trvalého provozu, nelze je již pojímat jako jeden celek, tj. ve znění jejich změn a doplnění, nýbrž v tom znění, na které je výslovně odkázáno. Vodoprávní úřad nemohl odkázat na celé rozhodnutí, protože jeho účinky pominuly se skončením zkušebního provozu. Změnové rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997 má rovněž omezenou časovou působnost, a to také pouze po dobu zkušebního provozu. Trvalý provoz, ke kterému došlo na základě pravomocného kolaudačního rozhodnutí je v jiném režimu, a pokud pro něj byly stanoveny hodnoty obsažené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, jsou to právě jen a pouze hodnoty v něm uvedené, bez přihlídnutí k jejich změnám provedeným rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997. Proto, pokud vodoprávní úřad v kolaudačním rozhodnutí metodou odkazu uvedl, že rozhodné jsou limity uvedené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, došlo k jejich přenesení do kolaudačního rozhodnutí, stávají se jeho součástí a jsou právně závazné.

Druhá stížnostní námitka odpovídá důvodu kasační stížnosti uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu se spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Podle stěžovatele je tento důvod dán tím, že rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, které podle kolaudačního rozhodnutí mělo stanovit hodnoty pro trvalý provoz, bylo nahrazeno rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997. Po dobu trvalého provozu čistírny stěžovatel konal v rozporu s hodnotami stanovenými v rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996, ale neporušoval hodnoty stanovené změnovým rozhodnutím ze dne 14. 3. 1997. Stěžovatel je toho názoru, že se nedopustil správního deliktu a pokuta mu proto neměla být uložena.

Nejvyšší správní soud ani tuto stížnostní námitku neshledává důvodnou. Jak vyplývá ze správního spisu, po dobu trvalého provozu čistírny platí hodnoty znečištění vypouštěných vyčištěných odpadních vod v rozsahu, jak stanovilo rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996. Kolaudační rozhodnutí limity v něm uvedené, které původně platily jen po dobu zkušebního provozu stanovilo i pro trvalé užívání čistírny. Změnové rozhodnutí ze dne 14. 3. 1997 mění rozhodnutí ze dne 24. 1. 1996 co do hodnot v provozu zkušebním, nezasahuje však nijak do hodnot, které jsou závazné pro trvalý provoz čistírny. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou proto správná.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

